

El faroner, de mil bigotis—no he pogut saber mai quin era el seu—, m’ha demanat si, per una nit, volia encarregar-me del llum. Hem pujat a la torre, me n’ha ensenyat el mecanisme i m’ha donat les claus. A posta de sol, jo aparellava i engegava segons prescripció i norma. De moment, m’encisava el pas dels feixos lluminosos per les vinyes—les quals diríeu que verdegen com al migdia—, per les pinedes que es retallen al fort de la claror i pels rocs. Però la meva sorpresa—meravella, prodigi, màgia—ha estat en adonar-me que, a l’esclat de la fosca, a nit tocada, el feix de llum es projectava, a cada passada, en un país nou, en paisatges inesperats, en illes no previstes, en contrades de falla i rondalla. No só pas miracler; però us dic que pertot on es projectaven els feixos del llum del far, regulars i monòtons, apareixia l’increïble, com si el roc de la torre, després, solqués, a velocitat no gaire fàcil de concebre, totes les mars del món i arran de riba.

L’estrella d’En Perris, 1963